

**110 години
независимост на
България**

Куряж

Списание за социални права и интеграция • Година XXVII • Брой 9 • септември • 2018 г. • Цена 0.50

НЕСЕБЪР - ЗА ИЗКУСТВОТО НЯМА ГРАНИЦИ

Акцент

3 - 4

ДОБРИТЕ ВЕСТИ ИДВАТ С КУРАЖ

5- 19

Дописки от Габрово, Троян, София, Любимец, Долна баня,
Царева ливада, Разград, Балчик, Твърдица, Лозница,
Разград, Капитан Димитриево, Пазарджик, Горна Оряховица,
Исперих, Пазарджик

СОЦИАЛНА ПОЛИТИКА

20 - 21

АРТ-СЕДЯНКА

22 - 37

Хумор и кръстословица

37 - 38

Паметта на България

40

ПРАЗНИЦИ ПРЕЗ СЕПТЕМВРИ

- 6 - Ден на Съединението на България**
- 8 - Рождество на Пресвета Богородица**
- 14 - Кръстовден**
- 17 - Свети мъченици София, Вяра, Надежда и Любов**
- 22 - Ден на независимостта на България**

ЕВРОПА ТРЯБВА ДА ПОЛОЖИ ПОВЕЧЕ УСИЛИЯ ЗА ЗАКРИЛА НА ЖЕНИТЕ С УВРЕЖДЕНИЯ

На 11 юли Европейският икономически и социален комитет (ЕИСК) - орган, представляващ европейското организирано гражданско общество - призова институциите на ЕС и държавите членки да увеличат усилията си за закрила на жените и момичетата с увреждания, които продължават да се сблъскват с многобройни форми на дискриминация в обществото на ЕС въз основа на своя пол и увреждане, което често води до социално изключване.

В приетото на пленарната сесия през юли становище ЕИСК заявява, че ЕС и държавите членки не разполагат със стабилна правна рамка за защита и утвърждаване на правата на човека на всички жени и момичета с увреждания. Освен това те не отчитат уврежданията в своите политики в областта на равенството между половете. Също така в стратегиите за хората с увреждания не са включени свързани с пола аспекти, което е в противоречие с действащото законодателство във връзка с хората с увреждания. „Жените с увреждания се нуждаят от специална подкрепа, но въпреки това в никоя от стратегиите на ЕС не се слага подходящ акцент върху тях - нито в стратегията за жените, нито в стратегията за хората с увреждания. Все едно тези хора не съществуват, сякаш са по-малко ценни в сравнение с останалата част на населението,“ заяви пред пленарната зала Гунта Анча - докладчикът по становището.

Освен това Комитетът призова ЕС и държавите членки да приложат Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания и нейния член 6, който се отнася до жените с увреждания. Той също така призова да се използват средствата на ЕС за подпомагане на държавите членки при насърчаването на достъпността и недискриминацията по отношение на жените и момичетата с увреждания. ЕИСК изтъкна важността на това ЕС и държавите членки да се присъединят към Конвенцията от Истанбул за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, като вероятността жените с увреждания да станат жертва на това насилие е между три и пет пъти по-голяма в сравнение с жените без увреждания.

Той призова за подобряване на достъпа до здравеопазването за тези жени - както по отношение на услугите, свързани с увреждането им, така и по отношение на общите услуги по здравеопазване. Здравните заведения и оборудването - например мамографските апарати и леглата за гинекологични прегледи - често са физически недостъпни за тях, което означава, че те са изключени от превантивни здравни мерки като скрининг за рак на гърдата.

▶ ЕВРОПА ТРЯБВА ДА ПОЛОЖИ ПОВЕЧЕ УСИЛИЯ ...

Въпреки че представляват 16 % от всички жени в Европа, което възлиза на 40 милиона жени, тази група е сред най-уязвимите и маргинализираните в европейското общество.

„Много от лицата, отговорни за вземането на решения, пренебрегват тази група и за нея няма достатъчно статистически данни или проучвания. Положението на тези жени е по-лошо не само от това на жените без увреждания, но и от това на мъжете с увреждания,“ твърди г-жа Анча. Често те са изключени от приобщаващо образование и обучение, а равнището им на заетост е ниско - 18,8% в сравнение с 28,1 % от трудово заетите мъже с увреждания. Те не заемат ръководни длъжности и не участват в достатъчна степен в политическия и обществения живот. Всичко това ги излага на по-голям риск от социално изключване и бедност.

В становището ЕИСК обръща особено внимание на сексуалните и репродуктивните права, от които в много случаи жените с увреждания са лишени поради несправедливи стереотипи и предразсъдъци както в общността, така и в семейната среда. „Жените с увреждания в много случаи биват съветвани да се подложат на стерилизация, тъй като често се казва, че те не следва да имат деца. Налице е много слаба подкрепа за жените, които желаят да имат дете,“ заяви г-жа Анча. ЕИСК призова да се сложи край на принудителната стерилизация и всички жени да имат право да решават самостоятелно дали да запазят фертилитета си, или да създадат семейство.

„В редица законодателни актове на жените с увреждания не се позволява да вземат решения за собствения си живот. Те срещат пречки пред упражняването на основните си права като граждани на ЕС,“ заяви г-жа Анча. Наред с факта, че те трябва да се борят с миналото, нагласите и предразсъдъците, освен това те са напълно пренебрегнати от медиите, които в най-добрия случай ги „разглеждат от сексуална медицинска гледна точка“ и пренебрегват техните способности и приноса им към обкръжаващата среда. ЕИСК предложи ЕС и държавите членки да започнат кампания за повишаване на осведомеността относно законодателството, свързано с хората с увреждания, което би трябвало да повиши видимостта на жените с увреждания и да подпомогне борбата с предразсъдъците срещу тях.

По време на дебата относно становището на пленарната сесия на ЕИСК беше посочено, че жените с увреждания би трябвало да вземат активно участие в европейските избори не само в качеството на гласоподаватели, но и на кандидати. Становището беше изготвено по искане на Европейския парламент, който през есента ще го отрази в предстоящия си доклад по тази тема. ■

ВЪЛНУВАЩО ЛЯТО

ГАБРОВО

Кристина КУЛЕВА

Празникът на лятното слънцестоене, традиционно е считан за един от най-важните празници в много култури- Еньовден! Хората от клуба на СИБ в Габрово отпразнуваха на открито в близкия парк този Магически празник. Организаторките на секция „Бит и култура“ пресъздадоха ритуала с огромен венец, окичен с 9 вида билки: Еньовче, Бял Равнец, Жълт кантарион, Маточина, Здравец, Камиляк, Синя жлъчка, Подъбече и Риган ! С усмивка бе посрещната идеята за промушването през венеца от билки. За всеки един беше подготвена китка от същите билки, вързана с червен конец - символ на здраве и благополучие! Честването продължи именно с кратък прочит за символиката на ритуала! Две жени ни зарадваха с прекрасната песен „Ой, Еньо, Еньо!“

Празникът продължи с почерпка, снимки и приятни разговори. Специални благодарности за осъществяването на събитието на Христина Димитрова и Милена Петкова, които ни орисаха да бъдем здрави и да си помагаме кой с каквото може! ■

Йонета РАДОЕВСКА

ТРОЯН

В края на юни 33-ма членове от ОО на СИБ - Троян посетиха Панагюрище, където бяха сърдечно посрещнати от председателя на ОО на СИБ г-н Цанко Пенъов и неговата съпруга. Домакините ни показаха забележителностите на града. Видяхме Панагюрското златно съкровище - една фиала и осем ритона. Посетихме Историческия музей - представена е експозиция, органи-

ТРОЯН

зирана като комплекс - Дудековата къща, Джуновата къща, Синя Хаджидимитрова къща, Бяла Хаджидимитрова къща...

Къщата-музей Райна Княгиня - със запазена възрожденска архитектура, е ценен национален паметник на културата. В двора се намира гробът на героинята, ушила знамето на Априлското въстание.

Разгледахме и Природонаучния музей с колекции на птици, гръбначни животни, ловни трофеи от Етиопия, минерали и скали. Представени са и 44 вида растения.

Благодарим от все сърце на нашите домакини за сърдечното и мило посрещане ! ■

Лилия НИКОЛОВА

СОФИЯ

През първата половина на юни дружество на СИБ „Бели брези“ - София организира дългоочакваната от членовете му екскурзия в Родопите. Програмата беше богата и разнообразна. Първата спирка от маршрута бе Бачковският манастир. Тук хората бяха запленили от красотата на реставрираната и богато изписана църква „Успение на Пресвета Богородица“, от чудотворната икона на Света Богородица. Посещението беше запаметено с фотографии, след което се хората се отправиха към следващата дестинация – пещерата Дяволското гърло. Автобусът едва пълзеше по тесния път на Триградското ждрело – отляво го съпътстваше дълбока пропад, в дъното на която проблясваха бистрите води на реката, отдясно – надвесени остри скали. Апогеят на преживяванията беше посещението на самата пещера. Грабнала вниманието с гороломния шум на подземния водопад, с трогателната легенда за Орфей и Евридика, с шеметните гледки на мистериозната река, в която потъва безследно всичко и с непосилните за някои стръмни стъпала, около 300 на брой, пещерата Дяволското гърло беше истинско предизвикателство. За баланс на преживените емоции, екскурзиантите потънаха в уютните обятия на хижа „Триградски скали. Примамливо ги посрещна и местната мандра, където дегустираха и се снабдиха с различни видове млечни произведения. Поуморени, се настаняха в хижа „Тешел“, където по-късно бяха поздравени с богатата програма.

И вечерта беше богата на песни, смях, хумор, танци, хора.

На следващия ден виещите се родопски друми поведоха ▶

▶ пътшествениците към недрата на Ягодинската пещера. Облагороден и достъпен за посещение на този етап е само третият етаж на пещерата, т. е. този, който е разположен на нивото на земята. Като екскурзоводът разказа, броенето на пещерните етажи става отгоре надолу. Постоянните обитатели на Ягодинската пещера – многобройни видове прилепи – бяха отстъпили владенията си, изкачвайки се на по-горните етажи, за да не се смущават взаимно с посетителите. На стотина метра от входа се намира зала, изцяло овладяна от хората. В нея по традиция пещерняци и любители посрещат Нова година и затова тук се извисяваше украсена елха, която, както стана ясно, се подменя на всеки 4 години. Екскурзиантите с интерес научиха, че на тази площадка се сключват и граждански бракове – до този момент над 360 са регистрирани. Въоръжени с търпение, екскурзиантите изминаха дължината от 1250 метра като се дивяха на пещерните образувания – леопардова кожа, нюансирана в бежови, кафяви и зеленикави оттенъци, нежни, феерични драперии, спускащи се от високите стени, бистри подземни езерца, уникални перли, образувани от вековната дейност на скала и вода.

Пътшествениците се уведомиха, че в по-горните пещерни етажи са открити доста добре запазени следи от живота на няколко фамилии древни хора – огнище, глинени съдове, житно зърно и други елементи от покъщнина. На този етап те се обработват и подготвят за посетители. Излезли вече навън и поели свежия планински въздух, екскурзиантите се снабдиха със сувенири, с прочутия мурсалски чай и мурсалски мед, а по-енергичните яхнаха чакащите пред входа мощни джипове и след около половин час екстремно изкачване

достигнаха връх Св. Илия с височина 1560 м. и оформената под него площадка, носеща екзотичното наименование „Орлово око“. Името имаше своето оправдание. От тази височина виещата се в дълбочина от 600 метра сребриста лента на Буйновската река изглеждаше като видяна точно от птичи поглед – от окото на орлите. Панорамата беше внушителна – високи склонове, море от зелените вълни на три планини – Рила, Пирин и Родопите с накачалите по тях червенеещи се покриви на селцата Ягодина, Гьовен, Чала и в добавка – близките планински вериги на Гърция. Неповторима гледка, незабравима!

Преизпълнени с емоции, екскурзиантите се подкрепиха с великолепен омлет и гъсто кисело мляко, гарнирано със сладко от боровинки, приготвени от гостоприемната стопанка на хижа „Тешел“ и потеглиха към София. Пътьом не пропуснаха да се полюбуват на р. Въча, на дългия близо 10 км едноименен язовир, на понтонните къщи за гости и да си направят край бреговете снимки за спомен. И да си обещаят, че ще се върнат отново към дивните тайнства на Родоп планина. ■

ЛЮБИМЕЦ

Мариана ПОПОВА

През един слънчев юнски ден 34 души - членове на Сдружение - Клуб на инвалидите с физически увреждания „Светлина“ в Любимец - потеглихме отново на път. За пореден път за доброто ни настроение се бе погрижил кметът на града инж. Анастас Анастасов.

Весели и щастливи се отправихме към един от 100-те национални исторически обекта в България – старинното селище Арбанаси. Посетихме историческия музей и после се отправихме към Велико Търново. Най-напред разгледахме Парка с историческите миниатюри „Търновград – духът на хилядолетната история“. За около час видяхме и узнахме за много красиви места, които се намират във всички части на България. Фигурите са високи по около метър и половина и са направени от специална пластмаса, която издържа на дъжд, сняг и слънце.

Очаровани от красивата експозиция, се отправихме към величествения Царевец. Направихме си снимки в подножието на крепостта. Някои от групата се разходиха из крепостта, а друга част от групата остана да разглежда градската чаршия. След това всички заедно посетихме и Мултимедиен център „Царевград Търнов“.

В ранния следобед тръгнахме към Дряновския манастир. Леко изморени, но изпълнени с жизнерадост, потеглихме към последния обект от днешния ден, мястото, на което и ще преспим – Соколския манастир „Успение Богородично“. Още с влизането в манастира ни посрещна приветливата монахиня, която се грижи

за манастирската обител, сестра Пелагия. На сутринта част от групата присъства на неделната литургия в старинната манастирска църква. Разгледахме иконописите и композициите, преклонихме се пред иконите. И отново се отправихме на път - за Архитектурно – етнографски комплекс „Етър“.

Заредени с много положителни емоции тръгнахме през Шипченския проход към другите забележителности по пътя ни. Спряхме в подножието на величествения връх Шипка и се насладихме на прекрасната гледка. Храм-паметникът „Рождество Христово“ е най-величественият

- ▶ от паметниците, посветени на Освободителната война. И до днес той е светиня за българите, истински пантеон на безсмъртието, съхранил спомена за саможертвения подвиг на руските воители и българските опълченци, загинали за освобождението на България в Руско-турската война (1877–1878).

Това бе последното място, което групата ни посети. Останали бездиханни от красотите, които съзряха очите ни през тези два дни, се прибрахме удовлетворени и заредени с позитивизъм. Изказваме безкрайна благодарност на нашия кмет инж. Анастас Анастасов, че ни зарадва с тази вълнуваща екскурзия, като му пожелаваме и занапред все така да ни подкрепя и уважава. ■

Светла СТОИМЕНОВА

Ръководството на Сдружението на хората с увреждания "Венетица" в Долна баня организира едно пътуване, с което да изрази своята почит към Божията майка.

В ранната утрин пътят ни доведе в Катедралния храм "Успение Богородично" – един от символите на Пазарджик. По плочките отекваха стъпките ни и тихото почукване на бастуните. Имах чувството, че и те са в унисон със службата, която започваше. Всеки от нас имаше за какво да се помоли пред чудотворната икона на Света Богородица. Гледах как хората пристъпваха плахо, гледах погледа им и надеждата, която струеше от него.

После с тихи стъпки се отправяха навън. Изглеждаха по-различни и сякаш по-уверени. Отправихме се и към друга църква – „Св.Богородица – Успение“ в Горни Воден - квартал на Асеновград. Не е имало много място за голяма църква в селото, сгушено в планината. Но краката те водят по стръмните стълби сами и се отзоваваш пред друга икона, известна с чудотворната си способност да дарява с

ДОЛНА БАНЯ

рожда жените, имащи проблеми с раждането на деца. Наричат я Св.Богородица – Златна ябълка. Много са хората, на които е помогнала и много са историите, свързани с чудото, изяждайки парче ябълка жените да станат майки. Всяка година 25 дни след Великден иконата се пренася на ръце до манастира "Св.Кирик и Юлита" и след почести се връща обратно.

Ние се отправихме и към него. Много си приличат с Атонските манастири...

Той е разрушаван многократно през вековете. Принадлежал е на гърците, бил е концлагер, Дом за душевноболни, Творческа база на архитектите. Сега отново е божие владение, част от Малкия Йерусалим, както наричат Асеновград. Манастирската църква носи името на Св.Параскева. Навярно тук е имало два манастира. Впечатли ни и монахинята, която ни посрещна - компетентна, с благ глас. Изпрати ни до вратата като добри познати, а ние поехме към долината, удовлетворени и изпълнени с надежда. ■

Кристина ЙОРДАНОВА

От 15 до 21 Юни отново бяхме на рехабилитация и почивка в Слънчев бряг. Наред с доброто посрещане и обслужване от хотела ние - хората с увреждания от с. Царева Ливада - намерихме нови приятели в групата от с. Ивански - членуващи в

Общинската организация на СИБ в Шумен с отговорник Даринка Крайчева. Сърдечно БЛАГОДАРИМ на целия екип, работещ в хотела, на собствениците Александър и Ирина, както и на управителя Христо, които непрекъснато се грижеха за нас! Благодарим за хубавата обстановка, питателната храна, за прекрасните условия за рехабилитация и за Караоке - вечерите, в които заедно пяхме и се веселихме! ■

ЦАРЕВА ЛИВАДА

РАЗГРАД

Невероятна отдаденост предложиха гост-актьорите от Общински драматичен театър – Кюстендил с постановката „Световъртеж“ – чудесна сценография и прекрасна професионална игра – удоволствие за разградската публика. Благодарение на председателката на Общинската организация на СИБ - Разград Иванка Петкова, членовете на организацията успяха да се насладят на изкуството - театър, предложено от гостите на Кюстендил в Общински културен център Разград. Благодарим за високия професионализъм на актьорите. Благодарим и на председателката за възможността да присъстваме на такава постановка. ■

Елена ЕНЕВА

През последната седмица на юли Разград бе домакин на традиционния Панаир на киселото мляко и Фестивала на народните традиции и художествените занаяти. Градът става сцена за изяви на участници от много страни.

Хората с увреждания от СИБ Разград при всяка възможност се включват активно в живота на града. И тази година масово учстваха в конкурса на майсторките-кулинарки за домашно приготвено кисело мляко, традиционни ястия и десерти с мляко. Включиха се и в танците и песните, които огласиха Етнографския музей, дегустираха традиционна баница и утолиха жаждата си с разхладителен айран.

Представителите на СИБ Разград се представиха в конкурса достойно, като завоюваха първо и второ място в раздела за тестени изделия с кисело мляко! Поздравления!

За хората от ОО на СИБ Разград председателката Иванка Петкова организира екскурзия до Дряновски манастир, Шипка и Етъра. Някои от членовете споделиха, че по тези паметни за всеки българин места не са били много отдавна.

Топла и сърдечна приятелска среща се осъществи с колегите от ОО на СИБ Габрово. Гостоприемството им и габровският хумор допринесоха да прекараме незабравими моменти заедно и в компанията на Кристина Кулева – координатор на РО на СИБ и Васил Грънчаров – председател на ОО на СИБ – Габрово. Посещението ни в Дряновския манастир съвпадна с празника, посветен на Св. Пантелеймон. Заради дейността си приживе се вярва, че Свети Пантелеймон е закрилник на лекарите и акушерките. А в Етнографския музей на открито „Етър“ разгледахме единствената в България сбирка на народна техника, задвижвана от вода, която съдържа 10 експоната и е една от богатите и добре организирани тех-

РАЗГРАД

нически сбирки сред европейските музеи на открито. Това е причината водното колело да се превърне в емблема на Етъра. Важна особеност на сбирката е, че всички обекти са в действие, така както в миналото. Занаятчийска чаршия представя 16 образци на балканската архитектура, разкриващи самотитния талант на възрожденските строители. На всички тези забележителности успя да се наслади групата от хора с увреждания от Разград.

Благодарим на организаторката на тази чудесна инициатива – г-жа Иванка Петкова. Пожелаваме ѝ да е здрава и все така целеустремена и успешна. ■

Деспина МАРИНОВА

Созопол и местни спонсори. След обяда се придвижихме до гр. Средец, където бяхме посрещнати от колегите от ОО на СИБ с председател г-жа

БАЛЧИК

Клуб "Св. Марина", гр. Балчик отбеляза 3 години от създаването си заедно с колегите от Созопол, които празнуваха деня на града. В местността „Св. Марина“ ни посрещна г-жа Пенка Хадилева-председател на ОО на СИБ. Там имаме удоволствието да се повеселим заедно с Ансамбъл "Странджа" от Бургас, да запалим свещи за здраве в едноименния параклис и да се почерпим. Празникът се организира всяка година от кмета на

- Руска Богданова. На приятелската вечеря ни посрещнаха по традиция с пита и шарена сол, а ФГ „Надежда“ ни зарадва с прекрасни странджански песни.

В Бургас ни посрещна г-жа Чана Кирякова, председател на РО на СИБ. Рано сутринта запалихме свещ за здраве в Катедралата „Св.Св.Кирил и Методий“, посетихме Етнографския музей и Музея на пясъчните фигури. Изказваме благодарност към колегите от Созопол, Средец и Бургас за приятните преживявания, които ни заредиха с емоции и желания за още и още.... На 23.06. посетихме старата столица Плиска, Двора на кирилицата. Разгледахме Голямата Базилика, Националния исторически археологически резерват, Средновековния скален барелеф Мадарски конник, където се пресъздадоха прабългарски игри и ритуали. ■

ТВЪРДИЦА

Радка ЗАТЕВА

Членовете на клуба на хората с увреждания „Вяра, Надежда и Любов“-гр.Твърдица се събраха да отпразнуват рождениите дни на родените през първото полугодие.

В определения час всички бяха в клуба. Към тях с кратко слово се обърна председателят на клуба Михаил Свещников, като им пожела здраве и приятно прекарване. Той прочете и писмото, изпратено от Централното управление на СИБ. Рождениците бяха поздравени и от Радка Иванова. Тя каза: „Не съжалявайте, че косите побеляват и годините летят. Човек не може времето да спре. Най-хубавите мигове остават, с тях се живее най-добре. От сърце Ви желая здраве – то винаги е нужно, щастие, то никога не стига, а мечтите ни карат да се чувстваме млади.“

Обядът бе поднесен от рож-

дениците. Всички вдигнаха здравица и гощавката с различни вкусотиин започна. За сладките и напитките се бяха погрижили нашите спонсори Денка и Иван Денчеви. Те са членове на нашия клуб, а и родителите на Иван, вече покойници, също бяха членове. Имаше индивидуални поздравления към рождениците. Поздравихме и Олга Иванова, чиито рожден ден съвпада с общия празник. Тя получи красиво цвете и скромен подарък. ■

Маргарита МИНКОВА

ЛОЗНИЦА

Членовете от ОО на СИБ - Лозница бяхме на балнеолечение в Шипковски минерални бани - почивна станция «Релакс». Свободното време използвахме за екскурзии. Приятна изненада за нас бе организираната от ръководството на станцията официална вечеря с музика и певица. Посетихме Троян, Троянския манастир и Орешака. Благодарим на г-н Велизар Хинков и екипа му. ■

РАЗГРАД - ВЕСТИ ОТ РО НА СИБ

Светломир КИРОВ

- **ЧЛЕНОВЕТЕ НА ОО НА СИБ В ГРАД ЗАВЕТ** с председател Екатерина Николова имаха повод за радост. Беше осъществена една тяхна дългоочаквана мечта. Ръководството на общината най-после им предостави нов и удобен клуб за ползване в центъра на града. Над 30 членове участваха в тържеството по повод откриването на клуба. Присъстващите бяха поздравени от председателя на РО на СИБ в Разград Радослав Няголов.

- **ВОКАЛНАТА ГРУПА** към клуба на хората с увреждания "Здравец" в Кубрат с председател Нина Костадинова участва във фолклорния фестивал "Сандрово пее и танцува", който се проведе в русенското село Сандрово. След отличното си представяне вокалната група се завърна с диплома, плакет и парична награда.

- **В С. БЕЛОВЕЦ**, община Кубрат изпълнителното бюро на местното дружество на СИБ с председател Миннет Яхова организира събрание. Повод за него бяха неяснотите по предстоящите промени в законите за хората с увреждания, провеждащите се протести, както и други въпроси, свързани с правата на хората с увреждания. Гост на събранието беше председателят на РО на СИБ в Разград Радослав Няголов, който отговори изчерпателно на всички въпроси.

- **В ДИРЕКЦИЯ "СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ"** в с. Самуил, Разградска област се проведе среща на УС на РО на СИБ - Разград с председател Радослав Няголов с директора Бюлент Мехмед. Обсъдени бяха взаимодействието по уведомяването и изготвянето на необходимите документи на правоимащите лица по населени места от община Самуил по чл. 53 от ППЗИХУ. Участниците се договориха да продължат традицията за добро сътрудничество и в бъдеще. ■

Елена ЕНЕВА**РАЗГРАД**

В кокетния хотел „Девн“ във Велинград за пореден път отпочиваха хора с увреждания от ОО на СИБ - Разград. Председателката Иванка Петкова организира за тях приятното изживяване в средата на август, като наред с почивката бяха организирани и екскурзии по маршрути в региона – Юндола, Белмекен, Пещера, Батак, яз. Голям и Малък Беглик, Доспат, Сърница, Плиоценски музей с. Дорково, с. Костандово, крепост

Перистеря, езерото Клептуза и разбира се забележителностите на Велинград. Красивата природа, минералните извори и благоприятните за лечението на редица заболявания климатични особености направиха почивката на хората с увреждания още по-приятна и запомняща се. ■

Таня ПОПОВА**КАПИТАН ДИМИТРИЕВО**

Ние, хората от дружеството на СИБ в село Капитан Димитриево, община Пещера, посетихме село Дорково на 28 юли, за да участваме в местния събор. Истинска наслада за очите ни бяха хората от Русе, Видин, Кърджали и др. – всеки регион с различни, но красиви носии. Благодарим на нашия кмет г-н Зайчев, който ни осигури автобус, за да отидем на събора! Традиция стана ежегодното провеждане на Международен фестивал за

автентичен фолклор в село Дорково. С подкрепата на Кметство Дорково, Община Ракитово, Министерство на културата, фондации и местни фирми фестивалът се провежда успешно и с всяка изминала година той се разраства, усъвършенства и популярността му се увеличава. ■

ПАЗАРДЖИК

Нена БИВОЛАРСКА

СКЪПА КОЛИЧКА ПОЛУЧИ ДЕТЕ С УВРЕЖДЕНИЯ ОТ БАЗАРА НА МАЙКИТЕ

Тригодишно дете с увреждания получи изключително полезен подарък от Движението на българските майки – пригодена за потребностите му детска инвалидна количка. Момиченцето е настанено в приемно семейство. Страда от детска церебрална парализа, епилепсия и енцефалия. Майката досега е сменила 10-12 колички, също скъпи и наглед качествени, но неподходящи за потребностите на приемната си дъщеричка. Малката се наранявала или телцето ѝ се „сгъвало“ противоестествено и опасно за бъдещото ѝ развитие.

Новата придобивка отчасти е финансирана със събрани от Великденския благотворителен базар на майките пари, а другата част е предоставена от столичен дарител, съобщил една от доброволките на движението – Гергана Николова. Човекът разбрал за историята на приемната майка и решил да помогне. Така се събрали необходимите 1 400 лева.

Красива случайност било съвпадението приемната майка да получи специалното возило за момиченцето точно на рождения си ден. Жената почти се разплакала и толкова горещо благодарил, че на благодетелките им станало неудобно, разказа Николова.

Детето се отглежда в това семейство още от едномесечна възраст. Впоследствие диагнозите започнали изненадващо да излизат една по една. Страданията на детето обаче накарали майката да го заобича още повече, да се грижи още по-старателно, да прави всичко възможно, за да облекчи живота му, споделя впечатленията си Гергана. По думите ѝ, жената е еталон за родител. В последните месеци тича от болница на болница, от лекар на лекар и не спира да търси решение за здравословните проблеми на дъщеричката си. Виждайки старанието ѝ, социалните работници са плътно до нея и помагат с всичко по силите си.

Количката е пригодна за тегло до 40 кг. Когато момиченцето проходи или умалее и вече не му е необходима, тя ще бъде предоставена на друго нуждаещо се дете. ■

ПАЗАРДЖИШКИ СВЕЩЕНИК УРЕДИ ГОЛЯМО ДАРЕНИЕ НА МЕДИЦИНСКИ ИЗДЕЛИЯ ЗА ХОРА С УВРЕЖДАНЯ

Той от години живее в Австрия и за пореден път съдейства за получаването на голямо дарение в родния си град. Пратката съдържа шини, корсети, позициониращи столчета, вертикализатори, ортопедични обувки и други.

Те ще помогнат на подрастващи и младежи с увреждания, на които държавата отпуска пари и за медицински изделия, но често сумата се оказва недостатъчна за купуване на такива с добро качество. Освен това на семействата им ще бъдат спестени дългите и тромави процедури при кандидатстване за такива пособия, отнемащи понякога месеци. Това е третото голямо дарение, получено в Пазарджик със съдействието на отец Тенчо Веселинов, като благодетелят е уверил, че до края на годината ще има още едно.

Роденият в Пазарджик свещеник от 2014 година за своя сметка изпраща дарения с вещи за хора с физически увреждания. Миналата година чрез него бяха доставени десетки шини, корсети, инвалидни колички, масички за хранене, колела с педали за ръчно задвижване, проходилки и други. Вещите се предоставят от австрийска фирма напълно безплатно, като донорът поставя само едно условие – след като вече са станали малки и не са необходими, те да не се продават, а да се даряват на следващите нуждаещи се.

Отец Тенчо Веселинов завършил „Богословие“ във Великотърновския университет и е ръкоположен за свещеник във Виена от Средно и Западноевропейския митрополит Антоний. От около година обслужва и българската православна общност в Грац. ■

Кмет плаща дългове на жена-инвалид, депутат ѝ купува животоспасяващ апарат

Общински кмет се ангажира да погаси дълговете на жена-инвалид, а местна депутатка – да ѝ купи животоспасяваща апаратура за поддържане на дишането, след като изпадналата в безизходно състояние Светла Дунева от Септември споделя в социалните мрежи, че срещу нея е започнало принудително събиране на данъци и такси, но няма какво да ѝ вземат освен дихателния апарат. ▶

ПАЗАРДЖИК

Понже се отнася за човек с увреждания, кметът Марин Рачев и народната представителка Даниела Малешкова решават да проверят на място как стоят нещата и отиват в дома на Дуева. Обясняват ѝ, че отношението към нея не е тенденциозно – в момента тече принудително събиране на вземания от всички длъжници към общинската хазна.

Градоначалникът допълва, че няма правомощия да опрости борchoвете, но обещава да ги изплати със свои средства. Поема и ангажимент да помогне на изпадналата в затруднено положение Светла да се труди надомно в сферата на IT-услугите. Малешкова пък обещава да купи нова животоспасяваща апаратура за болната жена.

Светла Дуева е на дихателен апарат от 15 години. В последните 8 е на легло. Диагнозата ѝ е миопатия. Споделя, че никой не иска да я лекува, защото това струвало твърде скъпо. Досега не е търсила помощ нито от организации, нито от граждани, защото до октомври 2017 година дори нямала поставена диагноза. В медицинската ѝ документация пишело само „хронична обструктивна белодробна недостатъчност“. Едва наскоро успяла да мине пред ТЕЛК и да получи поне пенсия, а това забавяне станало причина за натрупване на дълговете за данъци и такси. И не само. Семейството на Светла живее, меко казано, скромно, в дома им няма дори гардероб...

Болестта е предизвикана от тежки пневмонии и натравяне от токсични изпарения. Светла се нуждае от финансова помощ, тъй като трябва да купи нова батерия за апарата си, овлажнител за въздуха, консумативи.

Дано двамата изпълнят поетите към жената ангажименти!

ГОРНА ОРЯХОВИЦА

Милка СТЕФАНОВА

На 29 юни Бончо Йовчев Василев се яви на държавен изпит за завършена специалност «Социални дейности» във Великотърновския университет «Братя Кирил и Методий». Издържал го е с петица! Щастлива и горда е с него майка му Йорданка, щастлива и горда съм с него и аз, която от 2012 г. го подпомагах със скромни средства. Той единствен от няколкото деца с увреждания оправда надеждата ми, че моята помощ ще си заслужава!

Ангел НИКОЛОВ**ИСПЕРИХ**

Валентина Френкева – Директор на областната дирекция „Земеделие“ в Разград и лидерът на Политическа партия „ГЕРБ“ в Исперих Виолета Тодорова – кръстник на клуба - подариха на хората в неравностойно положение от клуб „Вяра“ в Исперих компютърна конфигурация и монитор. Виолета Тодорова посети клуба и връчи подаръка на Председателя на клуба Веселин Добрев. Тя пожела хората да използват придобивката активно и да поддържат връзка с близки и приятели в интернет. Кръстницата на клуба поздрави и празнуващия рожден ден Росен Петров, който се отличава като добър компютърен специалист и има свой профил във Фейсбук. Той пък почерпи всички присъстващи за рождения си ден и получи сърдечни пожелания за здраве и дълголетие и подарък. ■

ПАЗАРДЖИК**Нена БИВОЛАРСКА**

Приют за безпризорни и просещи – това е една от новите социални услуги, заложили в плановете на Община Пазарджик за 2019 година. За момента това е липсващо звено в услугите за възрастни. Бъдещата институция ще предлага подслон,

храна, дрехи, обувки и здравна помощ, става ясно от внесената в Общинския съвет документация.

Липсващо звено е също хоспис за болни и възрастни, които не могат да се обслужват сами. Потребността от такава услуга в общината е огромна. Болните без шанс за възстановяване са много, а близките им се затрудняват със съчетаване на обгрижването и служебните си задължения, коментират от дирекция „Социални дейности“. ■

УПРАВИТЕЛНИЯТ СЪВЕТ НА ФОНД „СОЦИАЛНА ЗАКРИЛА“ одобри за финансиране 68 проекта за ремонтни дейности, оборудване и обзавеждане на материалната база за предоставяне на социални услуги. От одобрените проектни предложения, чиято обща стойност възлиза на 1 733 942 лв., 58 са на общински администрации и 10 на доставчици на социални услуги.

Проектите целят изграждането на центрове и комплекси за предоставяне на социални услуги в общността, подобряване условията на живот на хората, настанени в специализирани институции за предоставяне на социални услуги, както и подобряване на материалната база на помещения, в които се предоставят социални услуги. Сред целите на одобрените проектни предложения са и закупуването на оборудване и обзавеждане, както и извършване на по-малък обем ремонтни дейности, които не попадат в друг вид донорски програми.

Одобрени са 21 проектни предложения за предоставяне на социални услуги и за организиране и провеждане на мероприятия, насочени към потребители на социални услуги на стойност 328 765 лв. Финансираните проекти са за разкриване и развитие на иновативни социални услуги в общността. Бенефициентите са предимно деца и възрастни хора с увреждания, жени и деца претърпели насилие, деца в риск.

ПРОЕКТЪТ НА РЕГЛАМЕНТ ЗА ЕВРОПЕЙСКИЯ СОЦИАЛЕН ФОНД ПЛЮС (ЕСФ +) за програмния период 2021-2027 г. беше представен от заместник-министъра на труда и социалната политика Зорница Русинова и Андриана Сукова, заместник-генерален директор на генерална дирекция „Трудова заетост, социални въпроси и приобщаване“ към Европейската комисия. Това се случи на информационно събитие в МТСП, организирано от управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ за всички заинтересовани страни.

ЕСФ+ е финансовият инструмент, който ще инвестира директно в хората и ще осигури реалното изпълнение на Европейския стълб на социалните права през новия програмен период. Общият бюджет на ЕСФ+ е 101,2 милиарда евро. Предложението на Европейската комисия е най-малко 25% от тези средства да се отделят за

- насърчаване на мерките за социалното приобщаване и да се насочат към най-нуждаещите се. В проекта на ЕС се предвижда увеличение с 8% на средствата за кохезионна политика за България. Надяваме се, че ще получим същото увеличение и при разпределянето на бюджета на Европейския социален фонд, каза Русинова. Тя подчерта, че през настоящия програмен период България усвоява изключително успешно средствата от ЕСФ. Европейските средства трябва максимално бързо и лесно да стигат до българските граждани. Затова подкрепяме предложенията за опростяване на начина, по който финансите се управляват от институциите и усвоявани от бенефициентите.

Андреана Сукова обръна внимание, че ЕСФ+ ще постави акцент върху младежката безработица и социалното приобщаване. Държавите членки с висока младежка безработица ще трябва да посветят минимум 10% от заделения им ресурс за подкрепа на младежката заетост. Фондът ще продължи да допринася за уменията на хората чрез обучения, каза тя. Сукова подчерта, че новият европейски бюджет е насочен към планиране на ресурсите в посока сближаване на икономическите приоритети, посрещане на новите предизвикателства, пред които е изправена Европа от гледна точка на дигитализиращия се свят, повишаващите се изисквания за сигурност и отбраната, опазването на околната среда, миграцията и опазването на външните граници.

Заместник-генералния директор на генерална дирекция «Заетост» обясни още, че чрез ЕСФ+ Европейската комисия цели да въведе по-ясни, по-модерни и по-прости финансови правила на ЕС и да създаде по-гъвкава и опростена версия на настоящия Европейски социален фонд.

По-късно през деня Зорница Русинова и Андреана Сукова посетиха Центъра за настаняване от семеен тип за деца и младежи с увреждания „Алеко Константинов“ в квартал „Надежда“ в София. Младежите, които вече 3 години се развиват под грижите на служителите на Центъра, показаха колко са напреднали в общуването си. Специалистите от ЦНСТ споделиха за трудното начало при извеждането на децата от институциите, подбора им според психологическия профил, възраст, тип увреждане и характер, бавния период по адаптация и работата на социалните работници и психиатрите, които се грижат за децата, като свои. Днес те са много по-отворени и комуникативни, някои от тях ходят на училище, придобиват професии, участват в състезания. ■

ТЕАТЪРЪТ Е МОЯТ ЖИВОТ

**ТОВА КАЗВА ЕДНА ОЧАРОВАТЕЛНА ДАМА -
ВЕРОНИКА ЯНАКИЕВА-ХРИСТОВА**

Мария КОНСТАНТИНОВА

**Вероника в превод от старогръцки е „носеща победа“,
от италиански – „истинска икона“, а от латински – име
на цвете. Жените с това име у нас,
празнуват на Цветница.**

ЗА ЕДНО ПРЕКРАСНО ЦВЕТЕ Е РАЗКАЗЪТ МИ

На средна възраст е, с физическо увреждане. И дали защото е минала вече в „друга възраст“, нещата, които прави, ги приема като поредното предизвикателство. Увреждането ѝ е придобито. Мечтаела да стане медицинска сестра. Но не винаги детските мечти се сбъдват и поемаш по друг път, реализираш се в друга професия...

КАКВО СЕ СЛУЧИЛО?

През 2001 г. режисьорката Кристияна Бояджиева основава уникална театрална формация - Група за алтернативен театър, която интегрира хора с увреждания чрез театралното изкуство. Различен танцов и физически театър - форма на творческо изразяване на хора, често невидими за свободно придвижващите се. Вероника станала част от този театър. Първо била адаптацията. Независимо дали си с увреждане или не, щом ще се изявяваш на сцена, трябва да се адаптираш към нея.

«От дете обичам театъра. Прекрасната ми баба ме водеше на театрални постановки. Никога не съм си представяла, че театърът ще е животът ми, че всички емоции, преживявания и вълнения ще са свързани със сцената...

Приятно ѝ е да си спомня една от първите роли - момиченцето

- от пиесата "Нещо и неговите приятели", предназначена за деца. Играла я в различни пространства, но най-много в театър „Възраждане“.

Малките зрители я гледали по няколко пъти. Децата са най-трудната, най-откровената и най-критичната публика, от която научаваш много неща, чувстваш нивото си, силата, енергията. А играта ти - да заангажира вниманието им.

Нещо, което не ме учуди: когато са представяли Вероника като актриса и зрителите виждали, че е на количка, някои смятали, че не са разбрали или не са чули добре, не знаели как да реагират. Други пък ѝ се радвали, аплодирали я... Може би знаели за таланта на хората с увреждания, които са част от обществото ни...

Станала студентка в Нов български университет – специалност „Актьорско майсторство“. Изучавала предмети, свързани с актьорството. «Участвах в малко спектакли. Учихме теория, а с колегите играехме малки сценки и скетчове. За да се усетим като екип, да свикнем да владеем телата и гласа си. И различните техники...»

КАТО ПРЕПОДАВАТЕЛ

Вероника предава своята обич към театралното изкуство на младежи и деца. Работи в две направления между две детски школи. Едната в университетския театър - детска школа за деца без увреждания. Другата – с порасналите деца на Асоциацията на родителите на деца с епилепсия. Правят постановка по конкретен разказ, който е на пиратска тема, написан от девойка, разрешила да го драматизират. Надяват се до Коледа да го завършат и ►

ТЕАТЪРЪТ Е МОЯТ ЖИВОТ

представят пред публика.

- Децата и младежите от Асоциацията са много ентусиазирани, много работят, но основният ни „проблем“, когато започнахме е, че децата са ужасно възпитани. В началото им беше трудно да се забавляват като работим, но успях да ги пречупя, да се чувстват свободни в часовете ми, да предлагат свои хрумвания. Винаги ги изслушвам, заедно премисляме. Това ги зарежда, защото се чувстват част от целия процес, не само на отделна задача. Много работят, възхищавам им се и се радвам, че съм с тях. Давам си сметка колко труд влагат.

Казва, че е късметлика, защото да учиш и да работиш това, което ти харесва, малко хора могат да си го позволят. Репетициите с младежите на Асоциацията на родителите на деца с епилепсия не ги усеща като работа, а като забавление. Заедно се забавляват, изморяват се, но всички са удовлетворени.

Младата жена иска да продължи с правата на преподавател. Защото работата с деца и младежи е ползотворна и я зарежда. След дипломирането ще търси възможност да се изяви като актриса.

МАЛКАТА Й ГОЛЯМА ИЗПОВЕД

Вероника Христова не е стигнала сама до това, което е днес.

- До мен 12 години беше съпругът ми – започна изповедта си с вълнение.
- Дари ме с невероятна любов и много вярваше в мен, много ме подкрепяше и беше горд, че ме има, че

► съм негова съпруга... И сега, когато вече не е до мен, вярвам в себе си два пъти повече, защото няма да позволя тази любов да изчезне, тя е като пътеводна звезда в живота ми и осветява непрекъснато пътя ми. Съпругът ми вярваше в мен и не мога да си позволя да не вярвам в себе си. Дълга му го... Така пораснах, с поредното предизвикателство в живота ми...

Младата актриса смята, че щастието е нещо, на което човек трябва да се научи, а не което трябва да се търси или да се чака свише. „Трябва да се научим да бъдем щастливи! Има много неща, които могат да ни радват, но в забързаното всекидневие пропускаме някои. Затова гледам да не си позволявам често пропуски!“

Щастлива е, че върви по пътя на артиста. Театърът ѝ дава много, не ѝ се е случвало да участва или гледа спектакъл и той да я ограби. Дори от нещата, които трудно се получават, научава много.

- Имаш ли любима роля, в която искаш да се превъплътиш?

- Не, не. Надявам се да имам разнообразни роли. Затова мечтая.

- Завършваш, предстои ти защита на дипломна работа.

- Да, участието ми в два спектакъла са дипломната ми работа - „Чайка“, играя Полина Андреевна, малка, но пластова роля и в „Летящият пешеходец“ - в ролята на рожденика. Ще ги представим през есента в университетския театър, който е с програма

през целия театрален сезон.

В свободното си време Вероника обича да се заиграва с племениците си. Със съпруга ѝ мечтаели да си имат къщичка извън София. Той осъществил мечтата им с малка спретната къщурка с прекрасен двор. Всеки уикенд Вероника е там. Копае, седи дръвчета, пръска ги и какво ли още не, все неща, които никога не е правила и сега се учи. Но се справя, води я любовта, която ѝ е дал съпругът ѝ...

В КРАЯ НА РАЗГОВОРА ПОЖЕЛА НА ЧИТАТЕЛИТЕ НИ:

Ти, читателю, си смел човек, продължавай напред. Трудности срещаме всеки ден, но трябва да ги преодолеем, да си вземем поука и да продължим по пътя, който сме избрали. Трудностите ни каляват. Философите казват, че ние, хората – с или без увреждане - сами определяме живота си на земята. Определи и ти своя! ■

Снимки - личен архив

«ПЪТЕШЕСТВИЕ» В ЕДИН НЕВЕРОЯТЕН СВЯТ

Морфи СКАРЛАТОВ

Продължение от бр. 7-8

Но сега за Сай Баба.....

Сай Баба, се бе съгласил за първи път да приеме представител от социалистическите страни. След посещението ми при него много злини видях и много препатих, но държах на своето, защото и сега казвам, че всичките добрини и грешки, които правехме, бяха за майката България! Та, след като написах дългия отчет за посещението при Сай Баба и вложих и някои мои разсъждения, едва не ми взеха партийния билет и дипломатическия паспорт. Но истината започна да се доказва постепенно и затова решиха миролюбиво, че съм се вживял премного в това, което съм виждал и че дългите преживяния в Индия години са ми повлияли безвъзвратно...

Посрещна ни човек от протокола на Сай Баба. Започнаха да ни настаняват по предварително подготвена схема...

Помъкнал във врящата топлина личните си принадлежности, отворих вратата на моя апартамент, минавайки през живописна градинка - чест за всеки градинар. Направих две-три крачки навътре и се стъписах - в дъното на великолепно обзаведеното жилище, направо върху балдахина-легло, покрит с палатка от тензук, със спуснати поли, лежеше черна пантера, от онези, с безкрайно дългите крака и зелени, зелени красиви очи на нимфа. Зад мен вратата, затваряйки се, хлопна и сърцето ми пропусна няколко такта. Краката ми бяха омекнали. Пантерата беше пред лицето ми и ни делеше разстояние от 5-6 метра, покрито с великолепен кашмирски килим. Не шавах, не дишах, пък и какво ли можех да направя, стоях безпаметен, безумно вторачен в черното петно, очертано ясно върху белите чаршафи. Животното скокна грациозно от кревата и тръгна вторачило хубавите си зелени очи в мен. Стоях като истукан, дъхът ми бе спрял, не мигах и с очи. Стигайки почти до мен, черното изящно кълбо спря, внимателно ме наблюдаваше и не сваляше очи от смалената ми фигура, сетне бавно се обърна и тръгна с походката на кралица, осъзнала силата и превъзходството си. Стигайки отново до балдахина, сви на дясно и изчезна зад красивия орнаментиран параван. Колко време мина, неосъзнавайки жив ли съм или не - не знам!

Докато обяснявах тези и някои други неща на моите гости от България, в коридорите-проходи между блоковете от хора се появи и застана ▶

► самият Сай Баба, пълен с доброта. Беше на ръст около 170 см., с кръгло, светло кафяво лице и широк нос, с ореол от невероятно гъсти, къдрави, черни коси, дебели черни вежди и под тях очи, с дълбочината на кладенци. Видиш ли го веднъж - остава образът му запечатан в душата ти завинаги. Облечен както учениците си, в роба без ръкави, с цвят на шафран....

Широко усмихнат, сияещ като изгряващо слънце, той вървеше бавно между насядалите свои ученици и хвърляше върху тях ориз с двете ръце. Оризът на Изток е символ на щастие, плодородие и благоденствие...

И изведнъж се вкамених, докато наблюдавах как хвърля върху главите на насядалите негови ученици ориз, шепнейки благословии, неочаквано осъзнах, че той хвърля такова количество ориз, взето отникъде, което нито се намираше в джобовете на робата му, нито имаше торби, пълни с него. Слънчевият сплит ме сви и усетих, че мравки започнаха да лазят по тялото ми, разбирах, че това бе едно от доказателствата, че може той да борави с телекинезата...

Колегите до мен мълчаха и когато ги попитах дали виждат това, което аз виждам и от какъв произход е оризът, който така обилно се сипеше от дланите на Сай Баба, те, обръщайки се към мен, с усмивка ми отговориха: „Бате, това е масова психоза. Ако така хвърля ориз, считайки го, че се е разорил.“

Може и да бе така, но аз, именно, за да избегна влиянието на неговото биополе върху мен, както бях научен, преди да изляза от стаята, за да не стана жертва на тази психоза, бях изпил две чаши кафе с изстискани лимони в него. Подобна отвара можеше да отвори очите и на мъртъв слон. Бях се подготвил предварително за някои евентуалности. И сетне, ние се намирахме отстрани на Сай Баба, а това намаляваше способността му за масова психоза. Такива неверници като нас, видно нагласени да се противопоставят на излъчванията му, едва ли така лесно биха попаднали под влиянието на способността му за масова психоза.

Какво ли щеше да излезе от посещението ни при този легендарен човек, който в момента бе в зенита на своята известност и слава? Ние, т.е. аз, отивах доволно зареден с отрицателната енергия на неверието.

Когато ритуалът по „посрещане на слънцето“ свърши, все така усмихнат, той се насочи към нас, придружен от своите сътрудници. Придържайки се към протокола, опитах се да представя своите колеги, но той с жест ме прекъсна и каза: „За теб знам много, слушах те, когато в колата, на път за ашрама, инструктираще твоите хора, какво да ядат и да пият по време на посещението и колко лошо ще им стане, ако не те послушат, а виждаш ли, те са и здрави, и читави и най-важното - във великолепно настроение.“

За черната красавица, пантерата Сита, която е на две години, моля да ►

► «ПЪТЕШЕСТВИЕ» В ЕДИН НЕВЕРОЯТЕН СВЯТ

ме извиниш. Изпратих я нарочно, за да те проверя, но ти издържа изпита. Тя ми беше предложена свише - да проверява добронамереността на гостите ми. Открихме я по изгрев слънце пред портите на ашрама и я прибрахме при нас. Нека остане завинаги! Сигурно е някакво добро прераждане и затова ми помага! Да тръгваме, заповядайте в залата за аудиенции”.

Сай Баба ни посрещна в дълъг хол, разположен в по-дългата си част в посока север-юг, подът бе постлан с великолепни килими, в които краката ни потъваха... Седна със заучено движение, обърна се към нас, все така широко усмихнат и с ръка посочи на моите колеги да застанат в ъглите от двете ми страни. Сетне даде знак да започна. Аз си имах предварително заучени фрази и жестове. Благодарих за възможността да го посетим и да разговаряме с него. Започнах, като казах, че съм изчел за него много неща, че знам какви добрини прави и продължих с хвалебствени думи за изключителните му способности, които удивяват света и хората. С деликатен жест той ме прекъсна и докато се дивях и опитвах да разбера защо, той рече: „Но, добри ми господине, вие дойдохте при мен, защото не вярвате на онова, което хората говорят и което мога да сторя!”. Ясно и точно. Бях сложен на място! Казах, че е така, но помолих Сай Баба да бъде снизходителен към моето поведение и неверие, видно, че прекараните години в Индия са все още малко и недостатъчно за мене и с това се оправдава грубата ми недоверчивост. Сетне с разтреперани колена помолих да ни разреши да седнем на килима. Той се усмихна покровителствено и каза, че приятелите ми вече са на път да седнат. И все едно, че нищо не е било, Сай Баба ме попита какво искам да направя, за да докаже своите способности да материализира предмети от пространството. Срам не срам, седнах на пода и сетне заех поза, с която му предоставях най-малката площ, за да не ме облъчва със силната си завладяваща енергия и, влязъл в моите аура и съзнание, да не ми диктува какво да правя и какво да искам, с една дума да не ръководи поведението ми.

И тогава го измислих, щом ме питаше какво искам, щях да му кажа. Препълнен с отрицание, за да поставя и аз Сай Баба на място, тържествуващо го помолих да реализира пред нас собствения си образ във формата на пendentiv - медалион и да ми го даде за спомен. Изслуша ме спокойно и рече усмихнат - „Добре”. С изострени нерви, бях целият напрегнат, кафето и лимонът си вършеха работата. Полунаведен, намирах се на около 6-7 метра пред него, вторачен в лицето му, не мигах, за да не изпусна нищо. Съсредоточен, наблюдавах и най-малкото му движение при великолепната мека светлина, владееща хола.

И се започна... Като крила на птица ръцете му изящно се издигнаха ►

► на равнището на раменете с обърнати нагоре длани. Обърна ги надолу, после - пак нагоре и на ръцете му се появиха димящи купчинки със сива пепел. Замириша на сяр. Имах чувството, че космосът влезе между нас. Стоях като истукан. Не се ли самохипнотизирах? Колегите ми нито мърдаха, нито реагираха, като че ли ги нямаше в хола. А аз не трепвах с очи, не свалях поглед от ръцете му - а те бяха почти голи до раменете, нали бе облечен в шафранена роба, наподобяваща кимоно. И все пак на дланите му имаше димящи купчини пепел - сива, като окото на гълъб. Без да трепне Сай Баба започна бавно и внимателно да изтърсва пепелта от ръцете си върху червена кърпа, появила се в дясната му ръка отникъде. Бях доволен, че не успя. Даже много доволен! Злорадствах и си мислех, че моята енергия също му действа. Нашият домакин без вълнение ми каза, „че някаква си турбулентна енергия му пречела, защото разколебава лъченията, но нищо“. И изведнъж ме попита: „Ти защо си заел такава поза, не се ли умори да стоиш така изкривено? Не се бой, нищо няма да изпуснеш, пък и аз нищо лошо няма да ти сторя, макар че не ми вярваш“. Хвана ме срам, малко по малко се наместих удобно върху килима - килим, на който потъвах пет минути. Столовете, определени за нас, стояха празни. Кой ли невидими същества бяха седнали на тях?

Започна втори път, пак така грациозно с ръцете. С тази гъста, оформена в голямо къдраво кълбо черна коса, приличаше на космонавт. За миг помислих: „А не е ли наистина такъв, дошъл от другите светове?“. Аз продължавах да стоя в дебнеща позиция. На моите колеги като че ли телата им бяха в залата, но къде ли беше духът им? Нямах време за мислене, сетне щях да питам Сай Баба какво направи с тяхното присъствие. И пак същата процедура, и пак на дланите му се появиха купчини пепел. И пак замириша на сяр и космос, на колендро и светкавици, на планети, на студено-киселия мирис на нековано желязо и настана атмосфера, която ме караше да се чувствам чужд, дошъл отнякъде. И пак бях зъл, доволен, че не успя да ми материализира това, което исках. Не би могло да бъде и иначе. Нали пристигнах тук с отрицание, би трябвало да си замина, доказал собствената си глупост. Отново изтри ръката си с червената квадратна кърпа без никакви орнаменти, просто къс червен плат. Купчината пепел до десния му крак бе пораснала. Не мърдах. Ако продължавах така съсредоточено да го наблюдавам, ако бях толкова съсредоточен, щях неминуемо да се хипнотизирам сам. Чувствах, че нещата отиват натам. Или пък той умно си играеше с моята психика както си искаше и ме накара да го помоля да материализира това, което той можеше. Но щом материализира пепел от нищото, защо да не направи и с други предмети същото? Много хора го бяха видели и бяха го описали най-подробно. Без съмнение можеше да пренесе през пространството много неща. И беше ги пренасял, в отговор на желанията на хората... ►

► «ПЪТЕШЕСТВИЕ» В ЕДИН НЕВЕРОЯТЕН СВЯТ

Започна за трети път - пак с ръцете като криле на птица. Преместих се към него още по-близо. Разстоянието сега бе около пет метра. Погледът ми бе в ръцете му. Стадо побеснели слонове да бе минало като тайфун, не би могло да ме разсее. Имах много енергия в себе си, всичко бях фокусирал там, та нали най-важните неща винаги стават на третия път? Така и стана - върху лявата му ръка откъм източната страна се появи лъч, блясък на слънце. Това не бе купчина пепел, а видно медальонът, който аз исках да ми материализира. Ясно го виждах, блестеше нещо кръгло, друго не би могло и да бъде. Това бе пендантивът. С глава ми даде знак да се приближа и да го взема. С поглед върху медальона станах бавно от килима и вървах с поглед закован в ръката му, за да не стане в последния момент нещо. Мислих си, че там, върху ръката му, има мираж и че ми се привиждат неща, дето изобщо не съществуват. Видно от напрежение, прескочих сянката си. Медальонът бе на ръката му. Стоеше достолепно, така, както сега стои в България, в спалнята, от лявата страна на главата ми. Кръгъл около два и половина сантиметра, отгоре бе образът му. Ама точно такъв образ, какъвто Той стоеше пред мен. Направен от сплав със сребро, единият образ лежеше върху дланта му, а другият - насреща ми, истински жив и ми се усмихваше благо и ме гледаше малко иронично с дълбоките си умни антрацитови очи. Господи мой, дали бе истински? Малко остана да не го взема и да го сложа в устата си, та да опитам да го стисна със зъби. Както казах вече - бе истински, та и отгоре. Дълго време го носих на гърдите си. Сетне се уплаших да не го загубя и го прибрах. Като истински българин, пак с умисъл - да доказвам на всички, които няма да вярват, че е истински, от нищото пренесен. Нека и внуците да разправят за дядо си, че е бил приет от „чудото Сай Баба“ и за срамотиите на рода, се е опитвал да го обори.

Пендантивът и сега стои над главата ми, там където спя, читав, здрав и невредим, вече тридесет и седем години. Стои, като у дома си, донесен отнякъде!...

И така, Сай Баба реализира от пространството си медальон, такъв какъвто аз поисках. Или такъв, какъвто ми подсказа да поискам? Боже, прости ми, за неверието българско... А бе предмет по всички физически закони - отгоре главата му, обримчена от гъстите коси като скафандър, а от другата страна - знакът ОМ. Изписващ космическия звук ОМ. Значи нещата бяха наред, но аз бях този, който стоеше съсипан, вместо да се радва, защото медальонът не бе шега. Значи моето неверие бе оборено. Да се предам ли?

Отидох обратно и седнах на мястото си. Сай Баба ме наблюдаваше ►

▶ кротко. Беше благ и се забавляваше с конфузията ми. Държах медальонна в ръката си. Даже не бях благодарил на човека. „Защо мълчиш, искаш ли още да доказвам?“ И отново препълнен със неверие и злост, помолих да стори същото, за да го дам на приятеля си. Той бе отдясно и бе поет, нежен поет и щеше по достойнство да оцени жеста ми. Сай Баба се съгласи. Отново вдигна ръце като птица. Отново извърши същите движения и когато отвори длан - там отново имаше медальон. На лявата длан блестеше същия медальон...

Бях довършен. От притеснение и неудобство вдигнах температура. Лично отидох, лично взех и лично предадох втория медальон на приятеля ми. Обърнах се и ми се прииска да изпрося и трети медальон за другия колега. Досрамя ме. Бива, бива, но такова неверие - не бива. Що да не бива, та нали съм българин!

„Чакай, не го закачай“, Сай Баба прекъсна размисъла ми. „Колегата ти си почива“. Какво значи, че си почива, така и не разбрах. Не посмях да питам.

„Ела!“ Приближих се. От три метра, пред очите ми, ръцете му отново станаха крила. Сетне обърна дланите надолу, после нагоре и на лявата длан от нищото се появи хубав дамски пръстен. Пръстен, украсен с великолепен четвъртит голям жълт топаз. На пръстена блестеше възможно най-хубав образец жълт топаз. Малко тъмен на цвят, поставен във фино изработена с инкрустации четвъртита кошничка...

„Дай си ръката!“ - гласът на Сай Баба бе мелодичен и изпълнен с енергия. Такъв глас лекува. Подадох я. „Ще ти дойда в съня и ще ти кажа на кого да се предаде!“ Благодарих му и се наведох да му докосна краката. Знак на уважение на Изток и на извинение за престъпното ми неверие. Жестът значи „Дано Бог ми даде пътя, който ти си извървял“. Да ми е простено, за нахалното недоверие и предизвикателното държане...

А сега за пръстена. Това, което пиша, е истината. Сай Баба го връчи в присъствието на двамата мои колеги. Значи и на този, и онзи свят те са свидетели. Не споменавам имената им, защото не поисках разрешение. Пиша от първо лице, а не преразказвам. Какво ли не се писа у нас за този пръстен. Че камъкът бил със син цвят, тюркоаз, че потъмнявал, когато човек се разболее и тръгва за „другите измерения“, че предсказвал смърт, че, че... Вестници и списания цитираха очевидци, които се кълнях, че всичките неща ставали пред очите им. Хора, които бяха подочули, чели някъде или просто така, колкото по не знаят, толкова повече се блъскат в гърдите. И хора, които се съсипват, за да се докарат угодно някому. Със сигурност знам, че такъв, единствен по рода си пръстен, няма да изчезне току-така, че ще бъде в добри ръце, защото бе предопределен за лице, което веднъж се ражда за много години и бе, и си остава гордост на нацията ни българска. И тежко му оногова, който злоупотреби с него. ■

ЗА ИЗКУСТВОТО НЯМА ГРАНИЦИ

Добрин КЕРЕСТЕЛИЕВ, оператор в БНТ

За четвърта поредна година, по традиция, през юли черноморското крайбрежие и сцената на древния амфитеатър в Несебър събират хора с различни увреждания на фестивала «Несебър без граници». Организатори са община Несебър, Сдружение Център за рехабилитация на хора с увреждания „Лайыкты мыр“ в гр. Караганда в Република Казахстан и Българо-Казахстанска асоциация за подкрепа и интеграция на хора с увреждания.

Над 200 бяха участниците от България, Казахстан и Русия, които дадоха израз на порива си към красота в различни жанрове на сценичното изкуство. Фестивалът даде възможност на артистите с увреждания да покажат, че за изкуството граници и ограничения няма.

Официалното откриване

- Проявата всяка година, придобива по-голяма популярност и привлича нови съмишленици” - подчерта при откриването кметът на Несебър Николай Димитров. - Това е едно от важните събития в културния календар на общината и доказва, че

силата на духа е над всичко!

Председателят на Организационния комитет и един от инициаторите на форума - Любов Дудченко приветства и благодари на артистите и на зрителите. Благодари на община Несебър за широката и безрезервна подкрепа на благородната

инициатива. Директорът на дирекция „Социални грижи и услуги“ към общината Радостина Пирева поднесе поздравителен адрес от председателя на Националния алианс за социална отговорност Георги Георгиев.

В продължение на два дни участниците дадоха израз на таланта и уменията си, които показаха пред почитателите си на сцената на амфитеатъра. Най-добрите бяха отличени от жури: Димитър Йорданов, председател, възпитаник

на Музикалната академия в Пловдив, диригент, музикален педагог и художествен ръководител на вокална

група „Морски звездички“ към ОДК-Несебър; членове: Людмила Герова от София, диригент на камерна капела „Полифония“, дългогодишен музикален продуцент на вокална музика в БНР; Светлана Коротких, ръководител катедра „Социална и културна дейност“ в Двореца на учащата се младеж в Санкт Петербург.

**Целта
на фестивала**

ЗА ИЗКУСТВОТО НЯМА ГРАНИЦИ

Да улесни процеса на социална адаптация и интеграция на хората с увреждания в обществото с помощта на средствата на културата и изкуството, да даде сцена за изява на талантиливи хора с увреждания, да съдейства за развитието на творческия им потенциал.

В конкурсната програма имаше индивидуални и колективни изпълнения на хора с увреждания, които се занимават с творческа дейност в различни аспекти - вокал, песенно изпълнение

с мимика и жест, танц на инвалидна колелка, хореография...

Изпълненията

В категорията „Вокал“ се явиха 8 индивидуални и ансамблови изпълнители. Българите бяха от смесената вокална група „Настроение“, групата за стари песни „Елпида“ от

Организацията на СИБ в Поморие, вокалния ансамбъл на СИБ в Несебър и хорът за патриотични песни към Клуба на СИБ в Средец, както и индивидуалните изпълнители Марин Маринов, Нанка Янева и Стоянка Петрова, които получиха много аплодисменти.

Данил Кравченко, Карина Жакова, Биржан Абжанов, Андрей Лебедев, Елена Черняк от Казахстан и Русия и българинът

Светлин Карагьозов се представиха в жанра „Естрадни песни“.

„Пеещите ръце“ – ансамбълът, който откри фестивала

Словите изпълнения на Ернур Сармен, Анна Макарова,

ЗА ИЗКУСТВОТО НЯМА ГРАНИЦИ

Бургас“ превзеха сцената с два танца. Много емоции предизвикаха и танцовите състави „Сил“, „Ступени“, „Ласточки“, „Позитив“ и творческо обединение „Инваледи“. А танцьорите на колички с изящност в показваха красотата и силата на духа си, желанието си за изява.

Не мога да не спомена и творческата група „Ривиера“

Рустам Файзрахманов, Вадим Григорьев, Елена Черняк, Екатерина Горбенко и Марина Велевич показаха на зрителите изкуството да интерпретират текста на песента на жестов език, без да нарушават ритъма на музиката. Това показаха и съставите за песенно изпълнение с мимика и жест „Стил“ и трио „Жан Оуен“.

Във вихъра на танца

Хората от състава на Сдружение „Социален център -

при Дневен център за пълнолетни лица с увреждания във Варна, както и соловите танци на инвалидна количка на Айгуль Балмагамбетова, Зухра Утарова и Олга Матвеева. За кой ли път доказват, че за изкуството граници няма!

„Несебър без граници“!

Ако някои от вас, уважаеми читатели на списание „Кураж“, обичат изкуството и искат да покажат дарбата си, възможностите си, да

репетира т,
да се готвят
и през 2019 г.
да се включат
към голямото
международно
семејство на
талантливите
български и
чуждестранни
артисти с
увреждания.
Несебър ще ги
очаква! ■

Стефан СТОЙЧЕВ

КАНАДКАТА

- Здравей, Марче, как я караш в Хисаря? Скучно ли е?
А от лечението има ли резултат?

- Браво, бе Иване! Сети се най-после да ми позвъниш!
Вече три дни чакам да ми де обадиш.

- Не ти позвъних, защото при мене се появиха някои
неочаквани проблеми. Не исках да те безпокоя, та
затова...

Нещо сериозно ли? Разказваъ, стига си мълчал! Какво
се случи?

Ами аз... такова--- Секнах се в кръста. Трудно се
движех, но сега съм по-добре. Даже много добре.
Имам си и една хубава канадка и с нея вече сме
неразделни. Толкова и приляга, че и крачка не провя
без нея. Добре, че Пешо ми я докара. Чудесна е!

- Какви ги говориш, Иване! На стари години нещо си
превъртял! Каква канадка, какви неразделни? Полудя
ли? И сега какво, ще се развеждаме ли?

- Какъв развод, Марче! Като се секнах, бре..не мога
крачка да направя. Тогава Пешо я докара. Не знаех, че
канадка казват на нещо между бастун и патерица. Много е удобна! От
дръжката продължава до лакътя. Вече съм по-добре, но все още сме
неразделни с канадката. Е, успокои ли се , Марче?

Ех, лято, лято...

Един от зайците, които си
отглеждах, растеше бързо и
стана около 10 килограма. Идва
един съсед , гледа го и го иска за
дамазлък. „Не го давам - рекох.
-w Много работа ми върши. Пази
като куче, напоследък започна и
да хапе. Стой настрана, истински
пазач е! А вчера, гледам, застанал
под черницата, кокошките го
наобиколили и кудкудякат. Заекът
се метна на дървото и започна
да го друсва. Черниците капят на
земята, кокошките кълват...Такъв
помощник продава ли се?

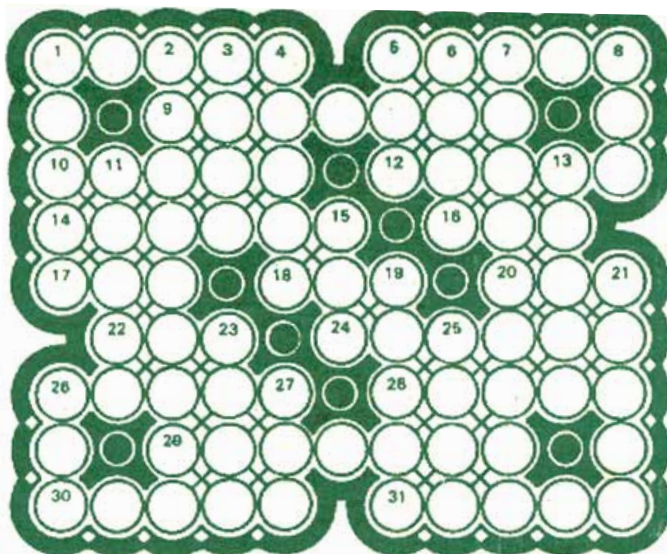

КРЪСТОСЛОВИЦА

Съставил: Иван МАНЧЕВ

ВОДОРРАВНО:

Прабългарски род, сменил рода Дуло. 5. Шведски химик, инженер и индустриалец /1833-1896/. 9. Разновидност на фонемата. 10. Минерал с различни цветове. 12. Просторно помещение за вечеринки, концерти, изложби и др. 14. Етилов алко-

хол. 16. Дълбока медна паница. 17. Издълбано в земята място, яма, трап. 18. Тежка заразна болест по конете. 20. Предна част на лодка. 22. Стихотворение от Хр. Смирненски. 24. Държава в Европа на Средиземно море. 36. Сребро от ниска проба, обикновено служи за монети. 28. Производител или търговец на вино 29. Река в Южна Америка. 30. Умерен конски ход. 31. Град в Смолянски окръг.

ОТВЕСНО: 1. Немски композитор и диригент /1786-1826/- "Оберон 2. Наш писател, публицист, фолклорист, рев. демократ /ок.1834 -1879/ автор на "Българи от старо време". 3. Литературен псевдоним на Ленин. 4. Едро водно растение от сем. водни рози. 5. Повест от Н. Гогол. 6. Турски архитект, проектирал мавзолея на Ататюрк. 7. Наш филолог класик, преводач и литературен критик /1879-1955/. 8. Сладководна риба. 11. Пръстеновидни коралови острови. 13. Град в Япония на о. Хоншу. 15. Каме-нарски взрив. 19. Причина. 21. Свещена книга на мюсюлманите. 23. Жената на Яворов. 25. Древногръцка богиня на победата. 26. Иглолистно дърво. 27. Марка английски реактивни двигатели. ■

ОТГОВОРИ НА ИГРОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 7-8

1. Радар. 2. Оруро. 3. Лебел. 4. Серес. 5. Анона. 6. Лавал (Карл). 7. Венев (Стоян). 8. Анина. 9. Никин.

СЕПТЕМВРИ ПАМЕТТА НА БЪЛГАРИЯ

•1. - 120 г. от
рождението
на Димитър Талев,
български писател
(1898-1966);

•8. - 150 г. от
рождението на
Мара Белчева,
българска поетеса
(1868 – 1937);

•9. - 190 г. от рождението
на Йоаким Груев ,
български възрожденски
книжовен и обществен деец
(1828-1912);

•13. - 105 г. от
рождението на
Георги Павлов - Павлето ,
български художник (1913 – 1995);

•14. 180 г. от рождението на
Христо Иванов Големия,
сподвижник на Левски, участник
в Априлското въстание и Руско-тур-
ската освободителна война
(1838 -1898);

•17. - 120 г. от рождението
на Христо Смирненски,
български поет и сатирик,
журналист (1898 – 1923);

•21. - 175 г. от рождението
на Георги Бенковски,
български революцио-
нер и ръководител на
Априлското въстание
(1843 – 1876);

•28. - 110 г. от
рождението на
Марин Големинов -
български
композитор
(1908-2000).

